

MÉREGTELENÍTŐ
2020.03.szám

KEDVES OLVASÓ!

Óvatosan fogalmazok, mert nem lehet biztonsággal előre látni, de talán mire ez az újság a kezébe kerül, megérkezik a TAVASZ!

Érkezésének annyira szép minden apró jele! Olyan jó, hogy minden és mindenki örül, hogy az Élet újra éled. A Téltre úgy gondoltunk eddig, mint mord öregapóra – nos, már évente egyre fiatalosabb, egyre jellegtelenebb telek jönnek. Már megbeszéltük, hogy ennek azért nem lehet egyértelműen örülni. De ez van - ezt kell szeretni – szoktuk mondani.

Az évszakváltással lelki életünkben is átállás következik be. Jó nekünk itt ezen a földrészén, hogy a feltámadás ünnepe a természet újra éledésével jár együtt. Jó, hogy Karácsonykor nem nyári kánikula, Húsvétkor viszont virágzó élet van.

A természet készül, tudja a dolgát. Mi is készülődjünk! Ne csak lakásaink, ruhatárunk, hanem lelkünk lomtalanítása, nagytakarítása is legyen fontos számunkra! És ha befelé figyelünk, az ne komorság, hanem önfegyelem, önuralom végett történjen!

A böjt nem fogyókúra, hanem fegyelem, összeszedettség és boldog várakozás. Az újraéledő természet az emberélet örökkévaló voltát, a halálon túli örök életet jelezze számunkra.

Szeretettel adom kezébe, Olvasó a kedves, bölcs író, Fekete István írását, melyben rátalálsz erre az öröme, az Élet örömére.

Remélem, ezek az írások segítenek abban - akár fiatal, akár éltesebb korú vagy -, hogy öröme hangold szívedet! S ebben a járványos időben légy védett minden rosszal, fertőzéssel szemben – kívánom, így legyen!

Berényi Mihály: Megint itt van

Most jött nyolcvanhatodszorra. Annyira örülök neki!
Mennyi gyönyörű változás! Nosza! Menjünk a kertbe ki!

Hallod a vadgalambomat? Szerelmetes nótát dalol.
Mind a két turbánliliom – ni! – kibuggyant a föld alól.

A fügefám megint rügyes. Persze hogy megsimogatom!
Húha! Ott meg mi történik? Mocarog a kis földhalom.

Sárga homokszemcsék közül hangya feje bukkan elő.
Hát a többi? Alszanak még? Csak te vagy a megfigyelő?

Gyere bátran! Ez már tavasz! Hívjad őket! Vár a munka.
A nap meleg aranyfényt szór serkenő mindannyiunkra.

Jössz-e a karomba, Kedves? Ahogy immár hatvan éve.
Hadd szédüljek bele ma is szép szemeid nézésébe!

Fekete István: Az erdő ébredése

Amikor még Február fagyos csizmái kopognak a hegyeken, s az öregedő tél önmagáról dúdol jeges nótákat a fenyőknek, lent a völgyekben megpuhul a szélhordta avar, és a mezőkön bogarászó varjak felnéznek a felhőkre, hogy valahonnan délről nem hoztak-e valami üzenetet.

Mert ilyenkor már van valami a levegőben, amitől elcsendesedik a fák orgonája, figyelve kihúzzák magukat az öreg bükkök, és a som rügyeit úgy csiklandozza valami belülről, hogy már alig férnek a bőrükbe.

Esténként puha köd leng a patakok ágya felett, különös vajúdó párát lehel a föld, amelytől megreszketnek az alvó lepkék bábbölcsőjükben, és álmosan fintorog a mókus meleg téli fészkében.

S ha felsüt a nap, nyújtózkodik az erdő. A fák korhadt ágakat dobnak le magukról, az utak kezdenek felszáradni, a szél a téli sziszegés helyett lágyabb suhogással fészüli az erdőt, s egy reggelen a bokrok alatt kinyitja ezer, fehér csillagszemét a hóvirág.

Hideg van még ilyenkor, s a hidegnek nincs más színe, csak a fehér. Utána jön a sárga, a kék, a lila, a rózsaszín és legvégül a nyár ragyogásában a pipacs égőpiros lángolása. De ez messze van még. Az erdő, a nap most még nem tud kis cselédeinek sem színt, sem illatot adni.

De nem is kell. A természet éledése lassú és lágy, mint a simogató anyai kéz. Nem melegedik fel egyszerre, mert ez elpusztítana mindent, hiszen a fák magukban hordják még a téli dermedést, az állatok magukon a téli bundát, melyet, ha hirtelen melegedne fel az idő, nem vethetnek le és tehetnek molyzsákba, mint az emberek. Rendre, rendre: sorjában.

A fehér szín után jön a sárga, a hóvirág után a déli domboldalakon, mintha maga a kén virágzott volna ki, szinte nevetnek a sombokrok sárga csokrai, alattuk pedig a tavaszi kankalin majdnem ugyanolyan színű kis virágai.

És ha felsüt a nap, az öregerdő mélyén, mintha a tavasz orgonája szólalna meg, búgni kezd az első vándor, távoli tájak fészekrakó üzenetét hirdetve: búgni kezd a vadgalamb. Lágy ez a hang; nem kiált, nem harsog, nem rikolt, csak szétfolyik, mint a sóhajtás, és meghallja mindenki.

A mókusok kidörgölik szemükből az álmot, a harkály elhallgat értelmetlen kopogtatásával a beteg fák mellkasán, a patak száradó partján vidáman futkos a barázdabillegető – aki szintén most érkezett külföldi útjáról –, a földben megmozdulnak a giliszták és egyéb dermedt férgek, a hangyabolyban akkora a sürgés-forgás, mintha vásárra készülnének, a tavak hideg téli kékje meleg barnára válik, s a halak megmozdulnak iszapágyukban, ahová még októberben feküdtek; a napsütötte erdő felett reszketni kezd a levegő, melynek érintésétől elindulnak a nedvek a fákban, és az alvó rügyek duzzadtak lesznek, mint az élet ígérete.

És ekkor megjelenik a harmadik szín az erdőn: a kék. Még csak itt-ott elbújva a bokrok meleg szoknyája alatt, de körülötte édes illat omlik a földre, és szerényen szétnéz kék szemével a tavaszodó világban: az ibolya. Illatát aztán elkapja a szél, játszik vele, meghordozza a csalitokban, az öregerdőben, hol néma odvakban vadméhek aludtak eddig, de most a meleg illattól megzendül az odú, és álmos tántorgással kirepülnek az első méhek.

Búg a galamb, dongnak a méhek, esténként óvatosan megszólal már a fekete rigó, és fuvolájára kipattan a füzek ezüst barkája; de meghallják a denevérek is, s amikor elhallgatott a rigó, a sziklák hasadékaiból, elhagyott vadászházak kéményéből, öreg odvakból apró árnyak szállnak ki némán, mint a titkos gondolat, hogy van-e már élelem odakint, repkednek-e az éji bogarak. Hát bizony nemigen repkednek még, de helyettük ugyanolyan lágy szárnyalással püsszegve-kurrogva nászrepülésben van a szalonkák népe.

Hallgat az erdő – hiszen fel sem ébredt még igazán –, csak a szalonkák üzik egymást vak szerelemben, és az erdők lila árnyékából lángpenge vág az ég felé, dörren a puska, s a vándor lovagok vére rácseppen a hóvirágok fehér arcára.

Aztán elhallgat minden, csak a bagoly jár nesztelen szárnyalással, felemel egy-egy egérkét, és viszi haza az odúba, mert neki ilyenkor már tojásai vannak, s az asszonynak is kell valamit enni, ugyebár.

Eközben múlnak a napok.

Eltűnik a hóvirág, megfakul az ibolya, a fűz barkái helyett leveleit suhogtatja már a szél, és hozzák, egyre hozzák a tavaszt az érkező vándorok. A dél végtelen ege elküldi a pintyet, a csízt, az éneklő rigót, és mindenki hozza magával a kis hangszerszámát, ki a fuvoláját, ki a citeráját. Minden reggel fényesebb a nap, és minden reggel jobban tele van muzsikával az erdő.

A nyír már zöldben pompázik, az utakat benötte a fű, a vágásokban mérgesen ágaskodik a csalán, és száll a dal, mámorba hanyatlik a szerelem, készülnek a fészkek, millió új élet lüktet a csírák és szívek mélyén, és egy reggelen fehér nászruhájukban esküvőre hívják az erdei népeket a vadcseresznyefák. Az öreg tölgyek, vén bükkök, szíjas szilfák és mogorva körtefák nehezen öltöznek, nehezen ébrednek, de az esküvőről, a nász ébredéséről elmaradni nem illik.

Felsüt a nap, vadcseresznyefák virágkoronája kitárja millió kelyhét az áldó nap felé, és a méhek lakodalmas népe zengeni kezd a szerelem, az élet, a tavasz orgonáján. Csupa napfény az erdő, csupa égis szálló dal. Nem alszik már senki, és vándorló kis bárányfelhők megállnak az égen hallgatódzni, bár ők nem hivatalosak a lakodalomba.

A gyalogúton öreg róka ballag. Kopott vén szuka; szájában nagy liba, mely eddig az erdész tulajdonának vallotta magát. A róka leteszi a nehéz libát, és mérgesen rázza ki füléből a lakodalmi lármát.

„Megbolondultak ezek? – gondolja. – Majd megbánják! Én is vén fejemmel... nyolc kölyök, én is így kezdtem, aztán most nekem jut majd legkevesebb ebből a szép libából!” Sóhajt még egyet, és ballag tovább. De odafent senki nem vette észre a rókát. Áll a nász, az erdő felébredt. (1948)

Petőfi Sándor: A márciusi ifjak

Szolgáságunk idejében
Minden ember csak beszélt,
Mi valánk a legelsők, kik
Tenni mertünk a honért!

Mi emeltük föl először
A cselekvés zászlaját,
Mi riasztók föl zajunkkal
Nagy álmából a hazát!

A földet, mely koporsó volt
S benn egy nemzet a halott,
Megillettük, és tizennégy
Milljom szív földobogott.

Egy szóvá s egy érzelemmé
Olvadt össze a haza,
Az érzélem "lelkesülés",
A szó "szabadság" vala.

Oh, ez ritkaszép látvány volt,
S majd ha vénül a világ,
Elmondják az unokáknak
Ezt a kort a nagyapák.

És mi becsben, hírben álltunk,
Míg tartott a küzdelem,
De becsünknek, de hírünknek
Vége lett nagy hirtelen.

Kik nem voltak a csatán, a
Diadalhoz jöttek,
S elszedék a koszorúkat,
Mert a szóhoz értenek.

E sereg, mely, míg a harc folyt,
El volt bújva vagy aludt,
Így zúgott a diadalnál:
Mi viseltünk háborút!

Legyen tehát a tiétek,
A dicsőség és a bér,
Isten neki... nem küzdénk mi
Sem dicsőség -, sem díjért.

És ha újra tenni kell majd,
Akkor újra ott leszünk,
És magunknak bajt s tinektek
Koszorúkat szerezzünk.

Viseljétek a lopott hírt,
A lopott babérokot,
Nem fogjuk mi fejeteokről
Leszaggatni azokat.

Abban lelünk mi jutalmat,
Megnyugoszuk mi azon:
Bárkié is a dicsőség,
A hazáé a haszon!

Csanádi Imre: Februári reménység

**Itt tengelicécskék, ott remete varjak.
Az egyik csupa fütty, a másik fa hallgat.
Jó füttyre fakadni, víg zshivajba kapni, -
még jobb a sötétnek hajnalban hallgatni.**

**Hajnal van, reggel már, tavaszosra fordul –
nem csoda, madárnak kedve ha kicsordul.
Arany ég, arany ég, aranyos a reggel –
ébredni madárnak kell aranyos kedvvel.**

**Aranyos jókedvvel, reménnyel, pirossal,
nem törődni sokat jelenbeli rosszal,
se téllel, se széllel, se fagyok dühével –
csak a tüzes tavasz friss üzenetével.**

Kormányos Sándor: Március

**Fürdik a fény a nád-tocsogókban
jó szagú álmod ringat a rét,
illan a szellő langy mosolyával
fésüli át a fák tetejét.**

**Vágya ha pattan zöld szemű rügynek
cinke dalától hangos a táj,
zeng a magasban, szárnyal a széllel
hirdeti: most már nyitni muszáj!**

**Hajlik a fűzfa szőke hajában
árad a fényvel víg kacagás,
átfut a tájon messzire lüktet
újra a ritmus: szívdobogás.**

Csorba Győző: Hogy példa is lehessünk

**Ha már egyszer kiváltál milliárdok
félelmes nyüzsgéséből ha kemény
léptekkel utamba kerültél
ha már egyszer én is oly biztosan
vártalak mint ki régtől tudja jöttöd
ha már a renchez tartozik találkozásunk
(és mennyi sok minden történt ezért:
fűszál csillag hold nap békék hadak
lettek mozogtak dúltak s múltak el):
legyünk hívők szilárdak béketűrők
hogy példa is lehessünk másokért.**

Uzsalyné Pécsi Rita: Engedj meg a társadnak húsz bogarat!

*Keverd a szíved napsugár közé,
készíts belőle lángvirágot,
s aki a földön mellén viseli
és hevét kibírja, ő a párod. (Weöres Sándor)*

Egymásra találtunk – életre szólóan. A házasság hetében világszerte ünnepeljük a véglegességet is vállaló szeretetet, a házasságot. Valósággal kitágul az ember szíve ebben a kettős egységben. Olyan ez, mint egy ellipszis, amelynek két középpontja van. „Kövesd a szíved dalát!” – szólalt meg bennünk az élet ünnepére hívó nagy erő, a szerelem. „Mindig együtt leszünk” – így szólt a dalunk. A szív ujjongását nem volt nehéz követnünk. Egység született. Szeretlek, érted vagyok, és ez végleges. S ezzel a döntéssel isteni erő költözött a kapcsolatunkba. Az Úr különleges közelségbe került. Nem a házasság hozza létre a végleges szeretetet, hanem a véglegesség vállalása jelenti azt, hogy házasok vagyunk. Az elköteleződés új minőséget teremt a közös életünkben.

No, de nem veszélyes ez? Hiszen az önkéntes függés kiszolgáltatottságot is jelent. „Ne félj! Neveteken szólítottalak benneteket! Tudom, nem jó az embernek egyedül lennie. Segítőtársat adtam neked. Hozzád illőt” – szólal meg bennünk a bátorítás. Téged adott nekem, és én a tiéd vagyok. Ajándék vagy, és én is azzá váltam számodra.

Ám a mámoros örömeinkbe nemsokára belevegyül egy másik szólam is: „A szeretet fájhat” (Tilman Beller). Természetesen. Hiszen a jó zenéből sem hiányozhat a disszonancia, ami után még szebb a feloldás. A szeretet fájhat, igen. Eljön az idő, amikor nem azért szeretlek, mert örömet jelentesz, hanem azért, mert Isten ajándékozott téged nekem. Az együtt átélt idő, a gyermekek körüli örömök és gondok, a betegségek, szeretteink távozása és a megannyi küzdelem során mindketten formálódunk, változunk, s mindez természetesen súrlódásokkal, sőt olykor csalódással, fájdalmakkal is járhat. Végtelen szeretetre csak Isten képes, és erre irányuló vágyunkat is csak ő töltheti be.

Az első szeretetünk lángolásában nem volt nehéz nagynak látnunk egymást. Ám később gyakran éppen a kezdetben annyira csodált alkati tulajdonságok válnak terhessé. Milyen gyors! Milyen fürge! Milyen tette kész és határozott! – gondoltuk kedvesünkről annak idején. És most ugyanezt egészen másként látjuk: Két percig sem tud várni! Mindig muszáj kitalálnia valamit! Mindenkinél okosabb!

Jó volna fölleveníteni azt az első szeretetet. Isten ajándéka vagy nekem. Nem baj, hogy ilyen vagy, attól még szeretlek. Persze lehetnek bizonyos dolgok, amelyek megzavarják a képet, de ezek egyáltalán nem fontosak, ha van valakim, aki azt mondja nekem: a tiéd vagyok, veled tartok egy életen át. Akkor a pörköltfolt az ingeden már nem számít! Tovább szeretlek, akkor is, ha fáj.

Áldozat nélkül nincs fejlődés, nincs növekedés. A növekedés pedig fáj. „Ahogy nyúlik a szár” – írja Szabó Magda. Az ember az akadályok gyermeke – tartják a kínaiak. Az átlagos erőfeszítés csak átlagos örömet hoz, nem többet. Isten pedig nem átlagosan, és nem is édeskésen szeret. Naggyá akar növelni bennünket. Ott van a kríziseink mögött. A szeretet, a házasság – munka. Helytállás, együttműködés, együttes áldozat. És amennyi a kihívás, annyi a boldogság. Minél nagyobb a kihívás, annál fájdalmasabb az út. De minél magasabb a mérce, annál megtisztelőbb! A házasságban a legnagyobb kihívást éppen a mindennapi közelség jelenti. Ezért olyan bölcs a schönstatti tanács: Engedj meg a társadnak húsz bogarat! Ez igazi munka, mert bizony lesznek napok, amikor szinte úgy érezzük, egy bogárgyűjtemény kellős közepén ülünk, és fölállni sincs erőnk. A nyafogás ilyenkor biztosan nem segít: „Segítség, ez durva volt! Mit tett velem?!” Mi a helyes hozzáállás ebben az esetben? Mit tehetünk, ha így érzünk? Több dolgot is! Először is kérjünk erőt, hogy ismét nagynak láthassuk a társunkat! A Szentlélek gondolkodás útján nem nyerhető el. Kérni kell! Másodszor: A szeretetet olyan területeken edzeni, ahol nehéz. Például igazi ajándék lehet egy szipirtyó a munkahelyünkön! Mert a vele való kapcsolatunk igazán jó alkalmakat teremt a gyakorlásra, ez pedig mélyen formálja a jellemet. Rajta tehát, tréningre fel! A szívünk dala időnként harci indulót fúj. A nehézség nem más, mint egy lépcső, amire ez van írva: Gyere, fent találkozunk!

És van még egy lehetőségünk: Istennek panaszkodunk, neki sírunk. S mennyei Atyánk azt mondja: Itt vagyok, veled vagyok! (A házastársamon keresztül is mondhatja ezt.) Egy érett ember megengedheti magának a fájdalmat. Egyszerűen odaadja a Jóistennek, és nem cirkuszol. Elfogadja, hogy Isten azt mondja neki: Ne sírj, veled vagyok! És így, a szeretet által könnyebb lesz a teher.

A közös nehézségekkel való megküzdés árán egyre nő, erősödik az egységünk. S elérkezünk addig a pontig, ahol már nincs szükség szavakra, csak érezzük, hogy képesek vagyunk bármit megtenni egymásért. Az egységnek olyan magas foka is létezik, hogy még az sem zavarja meg a szeretetet, ha a másik piszkos cipővel jön be a lakásba, nyomokat hagyva maga után a padlószőnyegen – és a lelkemben. A szeretet fájhat. Ám ez a nagylelkűség a megpróbáltatásokra is valamiféle különös belső mosollyal válaszol. Lassan megjelenik a házasságunkban az emberi síráson átragyogó isteni mosoly. Szívünk dalának disszonáns hangjai végül harmóniában oldódnak fel, és „egymást átölelve, / nevetve-sírva boldogok leszünk” (Illyés Gyula).

/Új Ember 2019.02./

Közel két évtizede Angliából indult el ez a kezdeményezés, amely Valentin-nap környékén minden évben egy héttig a házasság és a család fontosságára kívánja irányítani a figyelmet. A házasság hetét mára 4 kontinens 21 országában ünneplik. Hazánkban az országos eseménysorozatot 2008 óta rendezik meg a keresztény egyházak és civil szervezetek széles körű összefogásával, számtalan nagyváros, település, közösség részvételével. A Házasság Hete Szervezőbizottsága által koordinált központi programok fővédnöke 2013 óta Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége.

Fodor András: A kezed

Összehasonlítottuk,
sokkal kisebb a te kezed.
Azért nem nőttek nagyobbra talán
ujjaid, hogy tenyerem fészken
melegedőn megférjenek.

Látom leveleiből,
ahogy a betűket fonod:
nyitott füzérekből felém
száll minden ékezet, engem
fog minden megtartó horog.

Tenyered csontocskáit
érezem, amint simítják arcomat.
A halánték járomszögére hullva,
megérintve az áll ívét,
beszédes lesz az érdes rajzolat.

És látom, újra látom
búcsúzva intő kezedet.
Repeső szárnyak öröme, kínja
örök ígéret hullámlebegése
a szakadó tér pusztái felett.

Fodor Ákos: Arcképcsarnok

Van egy arc,
amit csak önmagunkat elképzelve látunk
– lehet, hogy ez az igazi.
És van annyi arcunk,
ahányan csak ránknéznek (és: ahányszor!) és még az is lehet,
hogy ezekben akad néhány közös vonás
– lehet. Akkor ez a valóság.
Van egy,
amit tükörbe nézve látunk: villám-
gyorsan alakuló, képlékeny látvány: múzsája a Szomszéd Ízlése s az
azt szolgáló, vagy azt ellenző szándék
– efölött húnyj szemet; ne kerüld, de ne hidd el.
És van,
van arc, amit csak az lát, aki szeret,
akit szeretünk. Ez a legszebb,
a legmulandóbb. A legérvényesebb.

BeM*: A félig költő

Amikor megszülettünk, bizonyos szempontokból egyformák voltunk. Még senki nem volt közülünk bőrkereskedő, tanár vagy politikus, csak átlag 4 kg mindenre képes sejtakupac. Az újszülöttön nem látszik, hogy esetleg költő lesz belőle. Én is ilyen voltam. Gimnázium, egyetem, munka...évtizedek szaladtak el. Sokat írtam: közleményeket, tankönyvrészleteket, szakkönyvet másoknak, verset kizárólag önmagamnak. Szégyelltem előjönni velük. Különben is Petőfi azt mondta: *Ha nem tudsz mást, mint eldalolni*

*Saját fájdalmad s örömed:
Nincs rád szüksége a világnak,
S azért a szent fát félretedd.*

Márpedig én szívesen öntöttem versbe az engem ért – vagy annak vélt – sérelmeket, olykor az örömeiket. A munka rabja voltam. Mindenki azt hitte rólam, hogy halálomig fogok dolgozni. Tévedtek, ha nem is nagyot. Már a 78. évemben jártam, amikor végleg nyugdíjas lettem. Szívemben ritmuskeltő serénykedett, percenként hatvanat dobbantott. Döntöttem.

*Lassítok, fékezek, visszafelé nézek.
Szívem pihentetni rózsaszirmot tépek.*

Hamar megtanultam, hogy pozíció nélkül már nem vagyok máshol fontos, nélkülözhetetlen ember, csak egy kis családban.

*Hátul sorjáznak a munkás évek,
megéltem ezt a tisztességes kort.
Előttem békés évek várnak rám,
jöhet a játék, jöhet a hóbot!*

Jöttek is! Kedvteléseim között első helyre a gyermekkoromból átmentett „versben beszélés” került. Nyugdíjas életem első két évében félezernél is több versből kötet állt össze. Nagyjából kétévenként újabb kötetek. Nem számoltam meg, hogy a fiókomban összesen mennyi van, de már félig költőnek hittem magam. Persze csak otthon. Figyelmen kívül hagytam azt, hogy költővé nem a versek száma avat, hanem az olvasók véleménye. Az érdeklődés. A boltok polcain megjelent köteteim számát könnyű összeadni: kettő, egyik a felnőtteknek, másik a gyerekeknek. Az igényekhez képest ennyi is soknak tűnik. Manapság az emberek mobillal, táblagéppel, okos telefonnal játszanak, nem marad idejük másra, főleg nem versekre. Vagyis a boltokban nem fogyott el teljesen egyik kötet sem. A megmaradtakra morcosan nézek. Semmirekellők! Csak a helyet foglaljátok!

Múlt héten – hirtelen ötlettől vezérelve – beraktam a felnőtteknek valóból egyet a Toyota kesztyűtartójába, azzal álltam be a piachoz közeli parkolóba. Vártam a kedvesemnek, életem csodálatos párjának a visszatérését, közben olvagattam. Szerénytelenül megállapítottam: ezek elviselhető versek. Miért ne nézhetném meg: ingyen kellene-e másnak? Kiszálltam a kocsiból, és amikor senki nem látta, a kötetet óvatosan rátettem a másik sorban álló márkás autó szemmel tartható farára, aztán ártatlan arccal visszaültem. Soha nem szenteltem akkora figyelmet a kötetemnek, mint a következő fél órában.

Jó kocsit választottam, mellette jöttek-mentek a parkolón átvonuló gyalogosok. Na, vajon ki veszi észre?

Elsőként gondterhelt arcú, tétován járó sovány asszony bicegett arra. Földre szegezett tekintettel ment el a kocsi tatján magát hivalkodóan mutogató könyvem mellett. Ez fáj! Megállapítottam: a megélhetési gondok versellenesek. Következett a tíz perces szünet. Egy galamb, de még egy szemtelen városi veréb se járt arra. Aztán megérkezett a tájékozatlan. Amikor már csak 2 méterre volt a könyvemmel felékesített fenekű pofás kocsitól, 90 fokos fordulattal elment másfelé. Ott állt az ő kocsija, hogy az ördög vitte volna onnan el!

A parkoló északi oldalát valamilyen középület határolta. Mellette – a parkoló szintjétől méter magasan – korláttal védett betonjárda. Az épületből kiszámíthatatlan gyakorisággal, de rendszeresen kijöttek ide a dohányzók, hogy elfüstöljék a nap ki tudja hányadik cigarettáját. Rájuk már akkor is figyelniem kellett, amikor elvihető prédának kiraktam a könyvem. Kínos lett volna, ha valaki észrevesz. Harmadikként ilyen bagós jött elő, és ácsorgott a könyves autó orránál, legalább öt percig. A könyvet nem látta, bezzeg a negyedik arra járó igen, de az nem mert a könyvhöz nyúlni a bagós szemeláttára. Amikor a mobilos is kijött az épületből, azt is megállapítottam, hogy mások szemeláttára egyik sem meri levenni azt a könyvet.

Máskor, ugyanebben a parkolóban türelmetlenül vártam – Bárcsak jönne már! – a drága feleségem. Most azt kívántam, még ne jöjjön. Elképzелtem, hogy felismeri a könyvet a kocsi hátulján, lekapja onnan, és felindultan teszi föl nekem a kérdést. „Ide nézz! Kinek adtad ezt a könyvet? Annyira megbecsülte, hogy a kocsija farán tartotta.” Nehezen tudtam volna kifejtetni a könyv ott levésének valódi okát. Szerencsére nem ez történt, sőt, bement a bagós is meg a mobilos is. Üres lett a terep.

Ekkor bukkant elő az én emberem. Ő is abból az épületből jött elő, ujjai között szintén bagóval, és egyenesen lesétált a könyvvel felékesített kocsi csomagtartójához. Fehéringes fiatal férfi. Szeme nyomban megakadt a könyv borítóján. Megállt. Fejét lassan jobbra meg balra forgatva körülnézett. Nem látott senkit. Vedd már le! Vedd már le! – mondogattam. És levette. Ekkor újabb szereplő érkezett: a szomszéd autó gazdája. A fehéringes felé nyújtotta a könyvet, kérdezhetett is tőle valamit – Nem a magáé? –, de az sietve beugrott a kocsijába, és elhúzott. A fehéringes – meglepetésemre – kinyitotta a kocsi csomagtartóját, aztán – mintha ő maga csomag volna – kilógatott lábakkal beült oda, szájában a cigarettával, kezében a könyvvel. Megszemlélte minden irányból. „Nem robban!” – gondolhatta. Kinyitotta itt meg ott, aztán beleolvasott. Aztán máshol is. Aztán legelöl, ahol „A rímsereg” című bevezető sorokkal találkozhatott. Valaki idegen a szemem láttára olvasta a kötetemet! Majdnem felkiáltottam. Érdeemes volt írni! Még ingyen is! A feleségem ennél a résznél érkezett meg. Beraktuk a csomagokat, aztán visszaültem a kormány mögé. Az én fehéringes emberem ez alatt a perc alatt eltűnt. A könyvem is. A fiatalember bizonyára elszívta a cigarettáját, majd visszament az épületbe. De hol lehet a könyvem? Csak két lehetőség volt.

Kint maradt a csomagtartóban, vagy bevitte magával. Nem tudom, de az tény, hogy ez a könyvem talált leggyorsabban gazdára, igaz, nagyon kedvező áron. Érdekesnek találtam ezt a játékot, várni kezdtem a piaci napokat, hogy újabb köteteket tehessek ki. Egy napra mindig csak egy példány jutott, és azt a továbbiakban mindig az első szélvédőre tettem. Két kötet így talált új, nem tudom, milyen gazdára. Középkorú férfi volt az egyik, a következő héten hasonló korú nő a másik. Mindketten a szokásos lendülettel ültek be a kormány mögé. Indításkor akadt meg a szemük az ablaktörlőre támaszkodott könyvön. Kiugrottak a kocsiból, kézbe vették a „tárgyat”, forgatták, nézegették, tekintetük körbeszaladt a többi autón, aztán visszaültek. A kocsik percekig nem indultak el. Abban reménykedtem, hogy a vezetőik olvasnak. Hallja meg az egész világ! Verseket olvastak!

Egyszer vallottam kudarcot. Mivel nem volt a közelben jól látható személyautó, a gyalogjárda legszélére tettem a kötetet, a címlapjával lefelé. Szinte minden percben járt arra valaki, biztos voltam a sikerben. Fél óra alatt senki nem vette föl, de még a cipőjével sem rúgta odébb. Közben megjött a feleségem. Látta és tudta, mi hever a járdán. Visszament érte.

Egy hét múlva, ismét a közeli autók hiányában, kénytelen voltam megint erre a járdás módszerre fanyalodni, de akkor a címlapjával fölfelé helyeztem el a könyvem. Így feltűnőbb. Elsőként lehajtott fejű nő andalgott el a kötet mellett. Nem látszott vaknak. Talán mélyen elmerült a gondolataiban. Az is lehet, hogy a dereka nem engedte a lehajlást. A lényeg: elsétált a könyvem mellett. Hosszasan vigasztaltam magam.

A járdát, a kutyák örömeire, méteres fűsáv szegélyezte. Hamar megérkezett a második látogató: gazdi a járdán, a talán szuka tacskó a fűben. Egyszerűen keresztülvonultak a műveimet tartalmazó könyvön. Őt újabb gyalogos hasonlóan tett. Az lehetetlen, hogy mind színvak volt: a zöld fűben a kék könyv szinte kiabált – nem a tartalmával, az eltérő színével. Nyolcadikként ismét kutyás ember érkezett. Természetesen a boxerlegény a még friss szukanyomokat követte. A gazdája megtorpant a földön heverő könyvem láttán, sőt visszafordult érte, de a kutyája annyira remélte, hogy utoléri a tacskóhölgyet, egyszerűen elvonszolta onnan a gazdit. Fanyar mosollyal az arcomon immár a harmadig megállapítást tettem: a kutyát sem érdekli a könyvem. Vagy undorodik a versektől? Végre felbukkant a tízedik arra járó. Idős, kövérkés nő húzós kocsival, másik kezében kitömött szatyorrall. Valósággal lecsapott a könyvre. Megforgatta, megnézte előlről, hátulról, s anélkül, hogy kinyitotta volna, beletunkolta a szatyorba. Úgy tűnt, boldogan viszi magával az én könyvemet. No lám! Az üzletekben nem, de az utcán kapósak a verseim! Azért még nem vagyok „félig költő”, de nem kizárt, hogy egyszer talán...

Sok múlik a feleségemen. Gyakrabban kellene piacra járnia!

* *Berényi Mihály*

Móra Ferenc: János remete

Sok nagy úrnak a nevét elnyelte az idő, aki a Mátyás király udvarában pusztította a kenyeret, de a János remetéét nem nyelte el. Pedig az bizony nem sokat koptatta a budai Vár aranyos küszöbét. Kint remetéskedett a budai hegyek közt, azok közül a legmagasabbat máig is őróla nevezik János-hegynek.

Afféle mezítlábas remete volt az a János, mégis fél ország tele volt a hírével. Azt tartották róla, hogy ésszel van tele a feje búbjától a lába ujjáig. Még maga Hollós Mátyás is szívesen beszédbe ereszkedett vele, ha a barlangja körül vadászgatott, pedig ő nemigen szokott észért a szomszédba menni.

Egyszer a szemére is térítették az udvari urak a János remetééhez való jóindulatát.

- Miért van az, urunk, hogy mindnyájunknál többre tartod azt a fatalpú remetét? - kérdezték tőle zúgolódva.

- Azért, mert több esze van, mint mindnyájatoknak együttvéve - nevette el magát a király. Fölzúdultak erre az urak, mint a kifüstölt darazsak. Maga Mátyás is megbánta a nagy őszinteséget. Tréfával akarta elütni hívei bosszúságát.

- Tegyük egy próbát, urak! Idehozatom János remetét, hadd látom, ki tudtok-e fogni rajta!

El is ment az aranyos hintó János remetéért, vissza is jött az aranyos hintó, de János csak mögötte ballagott. Azt mondta, nincs ő megsántulva, hogy kocsin járjon.

- Lenyelem a fejem, ha csúffá nem tesszük ezt az együgyű embert - súgta oda az udvari kapitány az udvari könyvtárosnak, ahogy a budai remetét meglátta.

Jánosnak csakugyan olyan ábrázata volt, mint aki háromig se tud olvasni. Kopott ruhája kirojtozódott, kötéllel volt átkötve a derekán, borzas hajában egy-két szénaszál is bujkált, a szemét pedig ijedten sütötte le, mikor a sok nagyurat meglátta.

- Ne félj, szolgám - bátorította a király nyájasan -, azt akarják kipróbálni az urak, mekkora a tudományod.

De bizony János erre a biztatásra sem mert föltekinteni, s a nagy tudományú udvari püspök szinte restellt vele szóba állni. Csak úgy félvállról vetette oda neki a kérdést:

- Hát azt tudod, ugye, atyámfia, hogy az Úristen mindent megtehet?

- Nem lehet biz az, püspök atyám - vágott közbe alázatosan János.

Lett erre nagy zúgás, maga Mátyás is összeráncolta a homlokát, a püspök pedig haragosan kérdezte:

- Hát mit nem tehet meg az Úristen?

- Hegyet völgy nélkül ő sem teremthet - felelte szelíden János.

De úgy hátrahúzódott erre a püspök úr, mint aki nagyon szeretné, hogy senki se lássa meg. Annál biztosabb volt a dolgában az udvari könyvtáros. Az olyan kérdést adott, amire maga se tudott volna felelni:

- Azt mondd meg, te remete, hol van a világ közepe?

- Éppen itt, ahol állok - felelt meg János -, ha nem hiszed, uram, mérd utána! A tudós könyvtáros úgy ellépkedett, mintha mindjárt meg akarná lépni a világ közepét.

Annál hányavetibben állt elő az udvari kapitány.

- No, remete, én könnyűt kérdezek tőled. Olyant, amit mindenki tud. Azt mondd meg, mi a különbség köztem meg a lovam közt?

- Semmi se, uram - felelte a remete gondolkozás nélkül.

Lett erre olyan nevetés, hogy a püspök úr is megbékült, meg a tudós könyvtáros is, csak a várkapitány kapkodott kardjához.

- Sose bántsod azt a gyíklesőt, hívem - ütött a vállára Mátyás -, inkább a kést, villát forgassuk helyette.

Azzal az egész udvar bevonult a nagy márványos ebédlőbe, hol csupa arannyal volt fölterítve a nagy diófa asztal. Jutott ott hely mindenkinek, Jánosnak éppen a király mellett.

- Fogj hozzá, szolgám - merítette Mátyás a suhantott levesbe az aranykanalát -, minden becsületes ember megeszi a levesét.

Ette volna ám szegény János, ha kanala lett volna, csakhogy azt elfelejtettek neki adni. Mégpedig szántszándékkal felejtették el, ahogy a sok nevetésre görbült szájról látta. Arra aztán ő is elnevette magát, kétfelé tört egy kalácscipót, kiszedte a fejr belét, a hajával meg úgy bekanalazta a drága jó levest, hogy öröm volt nézni. Hamarább készen lett, mint a többi az aranykanállal. Akkor aztán szépen kétfelé szakította a cipóhajat, és utána küldte a levesnek:

- Minden becsületes ember megeszi a kanalát - hunyorított oda a királyra.

De senki se tudott ott többet enni a nagy nevetéstől, s attól fogva senki se vetette szemére Mátyásnak, hogy olyan sokra becsülte a nagyeszű János remetét.

Kahlil Gibran: A barát

Barátom, én nem vagyok a barátod. Kívülről mindössze gondosan megszőtt ruha vagyok, amelyet azért hordok, hogy megvédjem magam kérdéseidről, s téged pedig közönyömtől védjelek.

Az "Én" bennem, barátom, a Csend házában lakik. Ott kell mindig maradnia, ismeretlenségben - és megközelíthetetlenül.

Ne adj hitelt szavaimnak és ne bízz tetteimben - mert szavaim a te gondolataid visszhangjai és cselekedeteim csupán a te megvalósult kívánságaid. Azt mondod: "A szél keletről fúj." Erre azt válaszolom: "Igen, keletről fúj." - Nem kell tudnom azt, hogy nem a szél mozgatja elmémet, hanem a tenger. Nem tudod kitalálni tengerre szálló gondolataimat.

Egyedül szeretnék lenni a tengerrel.

Ha nappal van számodra, barátom, akkor számomra éjszaka van. S mégis a dombok fölött táncoló napsugarakról beszélek és a völgyön átlopakodó bíborárnyakról.

Nem hallod dalaimat a sötétségről és nem látod a csillagok felé verdeső szárnyaimat. Nem láthatsz és nem hallhatsz semmit.

Egyedül szeretnék lenni az éjszakával.

Ha te felszállsz az égbe, én leereszkedem a pokolba - és még akkor is hívsz a végtelen tengeren keresztül: "Barátom, társam!" - én is így kiáltok: "Társam, barátom!", mert te nem láthatod az én poklomat, semhogy te felkereshetnéd.

Egyedül akarok lenni a pokolban.

Te az igazságot szeretted, a szépséget és az egyenes utat. Miattad én is jónak hívom mindezt. De szívemben szereteteden nevetek. Ám te nem hallhatod nevetésemet.

Egyedül akarok nevetni.

Te jó vagy barátom, óvatos és bölcs. Nem, te egész vagy! - És én: én óvatosan és bölcsen beszélek veled. És mégis én vagyok a bolond. De elrejttem bolondságomat.

Egyedül szeretnék lenni veled.

Barátom, nem vagy az én barátom. Hogyan érthetnéd meg ezt? Utam, nem a te utad, s mégis kéz a kézben haladunk.

Berényi Mihály: Folyam vagy patak?

Amit írok, színigaz,
pontosabban a fele,
vagyis mindegyik szavam
igazsággal van tele.

Persze néha megesik,
hogy hazudok fenemód

Olyankor a mesében
a hangya is behemót.

Mi ebből a tanulság?
Az igaz szó nagy folyam,
de ha pataknak látom,
ne vegyetek komolyan!

Beszélgj szeretettel – a szavak megváltoztathatják az agyunkat

A szavak, amelyeket használsz, megváltoztathatják a gondolkodásodat és az agy működésében is változásokat okozhatnak.

Erről a témáról szól Dr. Andrew Newberg, a Thomas Jefferson Egyetem neurológusa és Mark Robert Waldman, kommunikációs szakértő könyve, amelynek címe „A szavak megváltoztathatják az agyunkat”.

Munkájukban megemlítik, hogy csak néhány szó befolyásolja a pszichét és az érzelmeket.

Amikor olyan szavakat használunk, mint a „**szeretet**” vagy „**béke**”, változást idézhetünk elő az agyunkban, pontosabban növelhetjük az agy kognitív teljesítményét. Ha pozitív szavakat használunk negatívak helyett, módosíthatjuk az agyban található motivációs központokat.

Amikor negatív szavakat használunk, megakadályozzuk bizonyos neurotranszmitterek tevékenységét, ami depresszióhoz vezethet. Ha engedjük, hogy a negatív gondolatok eluralkodjanak felettünk, hangsúlyozhatjuk a stresszhormonok termelését. Ezek a hormonok és neurotranszmitterek megszakítják a logikai folyamatokat, és gátolják az agyunk normális működését.

„A negatív szavak vészjelző üzenetet küldenek az agynak, és megállítják a

frontális lebenyben található agysejtek megfelelő működését.”

A megfelelő szavak megváltoztathatják a valóságról alkotott felfogásunkat:

„Az optimista gondolatok fenntartásával stimulálhatjuk a frontális lebeny aktivitását. Ez a terület magában foglal egy speciális nyelvet, közvetlenül kapcsolódik a motor cortexhez, amely a mozgásért és a cselekvésért felelős.”

„Azoknál, akik megkísérelnek pozitívak maradni, a lebeny funkciója megváltozik, és ez a másokkal való kommunikációra is hatással van.”

Úgy tűnik, hogyha **valaki pozitívan kezd gondolkodni, a depresszió mindössze három hónapon belül hanyatlani kezd, és javulhat az életminősége.**

Nos, te milyen szavakat használsz majd ezek után?

???

"Az Isten nélküli világ kemény, hideg, és megfáradt. Jézus azonban eljött, hogy elmondja, feltétel nélkül szerető Atyánk van. Nem szükséges intellektuellnek lennünk ahhoz, hogy ezt felfogjuk. Olyan örömhír ez, amely a világon minden embernek szól. Olyan Evangélium ez, amely annyira egyszerű és pőre, hogy félünk prédikálni. Feltételezem, attól félünk, hogy nem tűnünk majd különösképpen szellemdúsnak a hirdetése közben. S mégis, ez az egyetlen dolog, amiért az ember él, s amiért érdemes meghalni: szeretetre teremtettünk, és soha, sehol nem fogjuk máshol megtalálni magunkat, mint Isten szeretetében." /Richard Rohr/

„Az aszkézis célja, hogy a test ne az ellenfelünk, hanem a társunk legyen. Ezért fontos a megtartóztatás az ételben, italban, és lényeges lehet a virrasztás vagy a korábbi ébredés, a napi séta, a kártékony szokások (dohányzás, alkohol) elhagyása is. Ám a szellem szétszórtsága a testénél észrevétlenebb és tartósabb, ezért veszélyesebb. A test fegyelmezése mellett ezért a szellem, a figyelem, a lelki energiák összpontosítására is gondolni kell. Üzenjünk hadat rossz gondolatainknak, ne ítélkezzünk, ne pletykáljunk. Fontos lenne teológiát olvasni, teológiai igazságokon elmélkedni, reményt vinni másoknak. A lélek osztatlan figyelmének erősítéséhez hozzá tartoznak a szertartások, a liturgiák, a virrasztások, a találkozások, a csöndek is”. / Papp Miklós/

A húsvéti készüllet kezdetén „zöld böjtöt” hirdetett Pannonhalma. A teremtésnek, a teremtésvédelemnek szeretnék szentelni ezt a negyven napot. Öt szempontot kíván figyelmünkbe ajánlani Hortobágyi Cirill, egyfajta „zöld” lelki tükröt, melyet nevezhetünk az öt T-nek is.

1. *Takarékoskodj az energiával!*
2. *Tudatosan vásárolj!*
3. *Tölts több időt a természetben!*
4. *Táplálkozz egészségesen!*
5. *Tekints magadra teremtményként, aki Isten vendége a földön!*

Arra buzdítok minden kedves Olvasót, hogy ne foglalkozzon a világ hisztijével, inkább ültessen a kertbe egy fát, gondozza a rózsabokrokat, főzzön valami finomat, kedveskedjenek pajkosan egymással, és tegyék rendbe az otthonukat! Ettől jobb lesz a világ, értékesebb lesz az élet. Viszont ha pánikba esünk, akkor csak idegesebb lesz a világ. Ha azt mondanák, hogy itt a világvége, akkor is szépen megöntözném a virágaimat, és ebéd közben megnevetteném a gyermekeinket, mert a jó Isten ezt a feladatot bízta rám, és mert talán a friss virágok között, derűs együttlétben a világvége is elviselhetőbb lesz.” (Böjte Csaba, 2015)

Reményik Sándor: Pilatus

A pörnek vége. Elvégeztetett...
Véres a kereszt tövében a fű.
A helytartóban forr a néma düh
S egy gondolat tépi a másikat.

"Rongy csöcselék, én unlak titeket,
Unom a vágyatok, a hitetek,
A papjaitok ragyogó ruháját,
A mellükverő messiásokat,
A nap hevét ez átkos ég alatt,
A zagyva szókat, buja színeket,
És magamat és uramat, a császárt,
Ki bíróvá tett *ilyen* nép felett.

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben.
Amíg unottan odalöktem nékik.

Szegény bolond! Pedig csak álmodott
Csak álmodott egy létráról az égig.
Csak álmodott, de ezeknél tán
szebben.

Már szürkül fenn a Koponyák hegye -
Vajjon álmodik-e még a kereszten?

Valamit szolt nekem az igazságról,
Azután némán vérzett, ragyogott.
Gúnyjal kérdém: az igazság micsoda?
Felelé: "én vagyok".

Eh,hát kicsoda nékem ez az ember?!

A csöcselék morajlott mint a tenger,
Én untam, untam amazokat, ezt is.
Egy messiással több vagy kevesebb,
Pilatus lelke nem lesz nehezebb
És könnyebb tán ez istenverte föld,
Untam a dolgot. Odalöktem. Vége.

"De jaj! vajon kire szállott a vére?!"
Az alkony megy, az est, az éj leszáll,
De a helytartó nyugtot nem talál.

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben
És nekem nem volt elég fegyverem,
Nem volt elég lándzsásom odakünn,
Vagy - vagy üres volt talán a szívem?
Eh mit bánom én, a bölcs szív üres,
Bús madarak, el a szívről, hess!

"Feszítsd meg!" üvöltötték a fülemben.
Mi közöm hozzá? feszítsétek hát,
Te véres kezű, szennyes csöcselék,
Feszítsd,feszítsd meg hát a Messiást!
Él-e, meghal-e, egy marad az átok,
Isten se váltja meg ezt a világot.
Mi közöm hozzá? Feszítsétek hát!
Vigyétek! - Vitték. A kereszten holt.
Ki tudja, talán *mégis* király volt!"

Csend most. De hallga! most az éj
kopog,
Pilatus pitvarában a papok.
"Uram,mi véled egyet így nem értünk,
Ahogyan írtad, botránkozás nekünk,
Rexnek, Uram, csak ő mondta magát,
Nem készítetted jól a Golgothát!"

Ni, milyen furcsa rőt láng a szemén!
Ím kővé vált a nádszál: oly kemény.

(Odafenn csendbe hallgat a kereszt.)
Pilatus nő, ahogy beszélni kezd:
"A Messiástok megmenteni késtem,
De négy betűt a keresztjébe véstem,
E négy betű az *én* becsületem,
Hajótöröttségem utolsó roncsa,
Hitetlen hitem, büszke makacsságom
Egy akarat az akaratlanságon.

E négy betű az én becsületem.
Hadesre! ez a négy betű marad!
Ha alá kéne temetnem e várost,
Rómát, az Imperatort, magamat:
E négy betű az én becsületem!!

Papok, zsidók, hozzátok szólok nyíltan,
Halljátok: amit megírtam, megírtam."

Benn csönd, de künn az éj zsoltárba
kezd,
S áll a zsoltáros éjben a kereszt.

Beney Zsuzsa: Nagypéntek

Csak Te érezted, akinek a teste
egykor egy volt testeddel, a szegek
feszülését. Te, kinek az öröm
minden mélységét kitárta, Te láttad
mélyebb mélységekbe zuhanni Őt.
A szájalom patakzó záporában
a Te fájdalmad tudja csak kietlen
sivárságát a végtelen mezőknek,
ahol végtelen magányban bolyong.

A test a sírban nyugszik. A halottak
mélyebb magányában bolyong a lélek.
Könnytelen állsz partján a szédületnek,
a semmi partjain. Asszony-hited,
amely az angyal egyetlen jelére
elfogadta és megértette Őt,
most a poklok mély útjain kíséri.
A szenvedés dermedt sivatagában
tudod, hogy feltámad. A megbocsájtás
feltámadása Benned él. Imádkozz
érettünk, bűnösökért, Mária.

Vihar Béla: Egy eretnek esti éneke

Jézus király,
ki megvádoltatál,
s osztályrészedül kereszthalál
kínja jutott,
ó, adsz-e majd erőt,
ha ott állok vádlóim előtt...
Segíts, segíts,
önmagam ellen is:
Te ints nemet,
ha már-már elhiszem,
mert együgyű, mert balga a szívem,
a kígyóvérbe mártott szavaik
elveszejtő zordon rágalmait.

Szólj rá a vasra,
ne fájjon sebemnek;
s fogd meg a karom,
ha a szürke szemeknek
iszonyata körülvesz és a hazugság
gyertyalángja pörköli agyam.

Parancsolj a húsnak,
hogy ne féljen,
s Te világolj
csillagként a sötétben,
ha fulladozva ellankad szavam.
Atyám, atyám, ki vagy a mennyekben,
ó, könyörülj, ne próbálj meg engem,
ne mérd meg az erőm, igazam.
S ha mégis a mélységbe kell mennem,
óvd meg éretted való szerelmem –
ismételvén kínod, ámen, ámen.

Weöres Sándor: Akik megtalálnak

Én keresem a célokat:
céloim engem majd megtalál.

Én keresem a hitemet:
hitem engem majd megtalál.

Én keresem a szívemet:
szívem engem majd megtalál.

Keresem azt, aki enyém:
ő is keres majd. Megtalál.

Én önmagamot keresem,
s egyetlen lesz, ki nem talál.

Én keresem az életem,
s életem egyetlen halál.

Én keresem halálomat,
és életem majd megtalál.

V I C C O L D A L

Áron, a kocsis felvesz a kocsijára egy rabbit. Útközben beszédbe elegyednek, és a rabbi végig azt mondogatja, milyen nehéz is az ő hivatása. A kocsis azt javasolja, hogy cseréljenek egy rövid időre. A rabbinak tetszik az ötlet, végül is kocsisnak lenni könnyebb. Csak azon gondolkodik, jó lesz-e a kocsis rabbinak. Ahogy beérnek egy faluba, két diák megszólítja a rabbiruhába öltözött kocsiszt, hogy ugye így, meg úgy kell értelmezni a Szentírást. Áron fitymálóan nézi őket: - Ezt nálunk egy közönséges kocsis is kívülről fújja! Hé, Jankele, állítsd meg a lovakat, és magyarázd el ennek a két semmirekellőnek!

A rendőr leint egy kétszázzal száguldozó autóst.

- Hová ilyen sietősen?

- Ne is kérdezze, biztos úr! Most lőttem le az anyósomat, itt a hullája a csomagtartóban. A csőre töltött pisztolyt még nem volt időm eldobni, itt van a kesztyűtartóban.

A rendőr döbbsen előrántja a pisztolyát, a sofőrre fogja, a másik kezével meg rádión sürgős segítséget kér. Megjön az erősítés.

- Mire fel ez a nagy riadó, őrmester?

- Hadnagy úr jelentem, ennek az egyénnek ott az anyósa lelőve a csomagtartóban, a pisztoly meg a kesztyűtartóban!

Átvizsgálják a kocsit, se hulla, se pisztoly, semmi különöset nem találnak. Egyszer csak megszólal a sofőr:

- Fogadjunk, hogy most még azt is rám akarja majd fogni, hogy kétszázzal száguldozok!

Volkswagen kisbusz megy az úton, megállítja a rendőr:

- Gratulálok, a hónapban Ön az első, aki nem követett el szabálysértést! Ötvenezer forint jutalmat kap a rendőrségtől!

- Ááh, kösz.

- Csak úgy kíváncsiságból, mire költi majd?

- Azt hiszem, megszerzem a jogsit.

Az anyósülésről megszólal a feleség:

- Jaj,, biztos úr, ne is figyeljen az uramra, kicsit félrebeszél, ha iszik.

A süket anyós megszólal a hátsó ülésről:

- Ez egy rendőr? Mondtam, hogy nem a lopott kocsival kellett volna jönni! Ekkor egy felettebb gyanús külsejű, turbános, szakadt férfi kászálódik ki a csomagtartóból: - Na, akkor ez itten már a határ?

A fogorvoshoz új beteg érkezik. A doki ismerősnek találja. Figyelmesebben megnézi, majd felvidulva mondja:

- Örvendek! Ön volt az a rendőr, aki tegnap megbírságolt a parkolóban ugye?

Kovács úr és neje egy kertés házban lévő ismerősnél van látogatóban. A házigazda büszkén vezeti körbe vendégeit a gondozott kerten. Az egyik fánál megjegyzi:

- Ezt a fát akkor ültettem, amikor összevesztem az anyósommal.
- Nem rossz ötlet, - fordul feleségéhez Kovács - ha én is ezt tettem volna, mostanra már milyen szép nagy erdőnk lehetne!

Egy idős nénike megszólít egy férfit a postán:

- Elnézést fiatalember, de megtenné nekem, hogy megírja ezt az üdvözlőlapot? Tudja, annyira gyötör a reuma, hogy nem tudok rendesen írni.
- Persze - egyezik bele a férfi.

Mikor készen van, megkérdi a nénitől:

- Tehetek még valamit Önért?

A néni nézegeti az üdvözlőlapot, és így szól:

- Legyen szíves, írja ide a végére, hogy "Elnézést kérek a csúnya kézírásomért..."

Két rendőr teker felfelé az emelkedőn tandem biciklivel.

Ahogy felérnek a csúcsra, az, amelyik elől ült, megszólal:

- Hű, de nehéz volt tekerni, hogy ide felérjünk.

Erre a másik:

- Hát még nekem milyen nehéz volt végig fékezni, hogy vissza ne guruljunk!

A per előtt az ügyvéd biztosítja a gazdát, hogy nyerni fog.

- Nem segítene a dolgon, ha küldenék a bírónak egy-két kacsát? - kérdezi a gazda.

- Ó, egek! Eszébe ne jusson - feleli az ügyvéd. - Ezzel csak ártana magának, a bíró megvesztegetési kísérletnek tekintené.

A tárgyalás után az ügyvéd gratulál ügyfelének, amiért felmentették:

- No, látja, ugye megmondtam, hogy megnyerem magának a pert.
- Valóban - így a gazda - de azért én elküldtem azt a két kacsát, a másik fickó nevében.

- Gyerekek - kérdezi a tanár az irodalomórán -, hogy hívják azt az írásművet, amelyet csak kigondol valaki, és semmi valóságalapja nincs?

Pistike jelentkezik:

- Adóbevallás!

Könyvmoly férjének panaszkodik a felesége:

- Állandóan a könyveket bújod, hozzám meg egy szót sem beszélsz! Talán képzeld azt rólam, hogy én is egy könyv vagyok!

Mire a férj:

- Az nagyszerű lenne drágám! Akkor minden nap visszavihetnék a könyvtárba, és hozhatnék helyetted egy újat!

Idézetek iskolai dolgozatokból

Szemünk közepén van egy nyílás, amely mindenkinek fekete, mivel a fejünk belül sötét.

Sok régi kőzetben megtalálhatóak az őskori halak lábnyomai.

A cápa jellemzése: Embert nem eszik, de nem lehet benne bízni.

A kenguru kicsinye fészeklakó.

Nyáron nő a kalapos gomba, télen a kucsmagomba.

Az őserdő olyan terület, ahova emberi kéz még nem tette be a lábát.

Kanada területe egyenlő Európa lakosságával.

Kolumbusz háromszor indult útnak, bár a második útján meghalt.

A hajó jéghegynak ütközött és elsüllyedt a Duna közepén. Innen gyalog folytatták útjukat.

Egyiptom őslakói a múmiák.

A föníciaiak kereskedtek és iparkodtak.

A kőolajat kövekből sajtolták.

A görög ábécé kezdete: alfa, béta, céda...

Julius Ceasart a márciusi Idusok ölték meg.

A középkorban a várakat katakombákkal lőtték.

Barbarossa seregében kitört a pestis, amely elől maga a császár is csak álruhában tudott menekülni.

A Magna Charta Libertatum kimondta, hogy ugyanazért a bűnért senkit nem lehet kétszer megölni.

Leonardo da Vinci két olasz földbirtokos volt a középkorban.

A kutatók az őshazában megtalálták az ősmagyarok hátrahagyott részeit.

IV. Béla a tatárjárás után a kihalt nép pótlásáról személyesen gondoskodott.

Szulimánt a szigeti ostromnál megölték, ezért egyelőre felhagyott azzal a szándékával, hogy Magyarországot meghódítsa.

A janicsárok felmentek Budára, elszaporodtak és elfoglalták a várat.

Zrínyi Miklóst a bécsi kamara által feltüzelt vadkan ölte meg.

Zrínyinek csak fél szeme volt, ám ez nagyon zavarta a csatákban.

Rákóczi Ferenc úgy halt meg, hogy belefulladt a Rodostóba.

II. József, a vaskalapos király Mária és Terézia fia volt.

Eötvös József többek között Budán született.

Arany János 1817-től 1822-ig született.

Arany János velszi bárdokkal sújtott le a Habsburg-házra.

És akkor a költő megírta a Szundi két apródja című verset.

A Hunyadi László olyan ballada, amelyben a főhőst feldolgozzák.

Petőfi egy szegény cselédlány és a magyar nép fia.

Petőfi úgy rohant a csatába, hogy jobb kezében a vers, bal kezében pedig a kard volt.

Toldi a csónak felé indult, mikor a cseh vitéz elővette a kardját és majdnem lelőtte Toldi Miklóst, ő azonban észrevette a fondorlatos tervet.

Amíg Madách a börtönben sínylődött, felesége romlásnak indult.

Móricz Zsigmond később megnősül, és elveszi a feleségét.

Ady Boncza Bertalant vette feleségül.

Döbrögi a harmadik levonásban két púppal gyarapodik.

Lincoln anyja már csecsemő korában meghalt.

A gesztenyesütögető néni kiáll a sarokra, és odacsalogatja az embereket a szagával.